

τρέμουν, ἡ νεᾶνις μόνη ἵσταται ὀρθία, μὲ τοὺς ρώθωνας τεταμένους, ἀτενίζουσα τὴν θεᾶν μὲ προκλητικὸν ὄμμα, καὶ ἤρχισεν ἡ πάλῃ.

— Βελονοπόλεμος! ἤξεύρεις ὅτι ἡ ἱστορία σου εἶνε πολὺ διασκεδαστική; Μοὶ εἶχον διδάξει ὅλα ταῦτα ἄλλὰ ξηρῶς καὶ συντόμως.

— Βεβαίως, καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος. Σήμερον διδάσκεται ἡ οὐσία, ἡ οὐσία καὶ μόνον ἐκτιμάται· ἐξακολουθῶ: ἀμφότεραι ἀρχίζουσι τὴν ἐργασίαν, ἐκάστη θέτει ἐμπρὸς τῆς τὸ τάνυστρον. Ἡ Ἀθηνᾶ φιλοτιμεῖται, καὶ ἐπειδὴ κατεργάζεται τις κάλλιον παντὸς ἄλλου ὅτι ἀγαπᾷ, ἐξεικονίζει τὸν ἑαυτὸν τῆς. Τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ κράνος, τὴν αἰγίδα, τὴν λόγχην τῆς! τοὺς ἀγῶνάς τῆς μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν ἐλαίαν φυομένην κατὰ πρόσκλησίν τῆς! Ταῦτα πάντα δὲ γεννῶνται ὑπὸ τὴν βελόνην τῆς ζῶντα, σφαδάζοντα, εὐχόρα. Ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἀναπαριστᾷ προσέτι, ὡς ἐπιμύθιον συγχρόνως καὶ μάθημα δητικὸν πρὸς τὴν ἀντίζηλον, παρεμβάλλουσα μεταξὺ τῶν περιπεπλεγμένων κλάδων τῆς ἐλαίας ὡς ἐντὸς πλαισίου, τὰς διαφόρους τιμωρίας τὰς ἐπιβληθείσας εἰς τοὺς θνητούς, ὅσοι ἐτόλμησάν ποτε νὰ παλαίσωσι πρὸς τοὺς θεοὺς: τὸν μὲν μεταβληθέντα εἰς γεράνιον, τὸν δὲ εἰς πελαργόν, κτλ.

— Καὶ ἡ Ἀράχνη τί ἔκαμε τότε;

— ὦ! δὲν ἦτο νεᾶνις νὰ χάσῃ τὸν νοῦν τῆς διὰ τοιαῦτα μικρὰ πράγματα! Ἡ ἄμυνα τὴν ἐρεθίζει, ἡ βελὼν τῆς ἀποδίδει σαρκασμὸν πρὸς σαρκασμὸν, πληγὴν ἀντὶ πληγῆς: ἰχνογραφεῖ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς ὅλας τὰς γελοίας μεταμορφώσεις τῶν θεῶν: τὸν Ἀπόλλωνα εἰς γύπα, τὸν Βάκχον εἰς σταφυλὴν, τὸν Ποσειδῶνα εἰς δελφίνα, τὸν Δία διαδοχικῶς κύκνον, σάτυρον ἢ ὄφιν, ἅπαντα δὲ τὸσον ζωηρὰ τὰς κινήσεις, τὸσον λαμπρὰ τὸν χρωματισμὸν, ὥστε αἱ νύμφαι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι κραυγὴν θαυμασμοῦ εἰς τὴν θεᾶν τῶν! Ἡ Ἀράχνη ἐνίκησεν, ἡ Παλλὰς ὡχρὰ ἐκ θυμοῦ ρίπτεται εἰς τὸν ἱστὸν τῆς ἀντιζήλου τῆς καὶ τὸν καταξέσχίζει. Τρεῖς κτυπᾷ διὰ τῆς κερκίδος τὴν δυστυχῆ Ἀράχνην, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὴν καταφρόνησιν ταύτην ἀπαγχονίζεται διὰ μεταξωτοῦ σχοινίου. Τότε ἡ Ἀθηνᾶ τὴν λυπεῖται, ἀλλ' ὡς ἀντίζηλος, καὶ τὴν σώζει τιμωροῦσα αὐτὴν συγχρόνως. «Ζῆσε, τὴν λέγει, πάντοτε ὅμως κρεμαμένη, ὅπως ὑπενθυμίζης εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ποινὴν τῆς ἀλαζονίας». Λέγουσα δὲ ταῦτα ρίπτει ἐπ' ἐκείνης δηλητηριώδες ὑγρὸν, ἐξ οὗ ἡ κόμη τῆς καταπίπτει, ἡ ῥίς, τὰ ὠτά τῆς ἀφανίζονται, τὸ σῶμά τῆς συμπτύσσεται ἐξογκούμενον, τὰ ἐπιδέξια δάκτυλά τῆς μεταβάλλονται εἰς πόδας! Δὲν διατηρεῖ δὲ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἢ τὴν τέχνην τῆς ὑφαντρίας, ἐξακολουθοῦσα νὰ ὑφαίνῃ ὡς ζῶον τὸν ἱστὸν ὃν

ἐξετέλει ὡς καλλιτέχνις· τέλος μετεβλήθη εἰς Ἀράχνην!

Ἐπαυσα τότε ἐπ' ὀλίγον· ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν μαθήτριάν μου.—Εἰπέ, δὲν εἶνε τερπνὸν ὡς παραμύθιον τοῦ Perrault γεγραμμένον ὑπὸ ποιητοῦ; Ἐκείνη ἀντὶ πάσης κρίσεως μοὶ ἀπαντᾷ·

—Καὶ ἔπειτα;

— Πῶς ἔπειτα!

— Ἀλλὰ μόλις ἤρχισας τὸ μάθημά σου· δὲν θὰ σταματήσῃς εἰς τὴν ἀρχαιότητα βεβαίως καὶ εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω τί ἔρχεται κατόπιν.

— Ἄφες νὰ παραμείνῃ ἀκόμη ἐπὶ στιγμὴν εἰς ὅ,τι σήμερον εὐρίσκεται ἐκτὸς τοῦ συρμοῦ ὅσον καὶ ἡ μυθολογία, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἐπικὸν πρόσωπον τοῦ Σολομῶντος τὸ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀληθείας σμικρυνόμενον καὶ εἰς πεζὸν ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας μεταβαλλόμενον. Αἱ παροιμίαι αὐτοῦ ἐπότισαν πολλὰς γενεάς μὲ σοφίαν καὶ ποιήσιν, ἡ δὲ τελευταία τούτων εἶνε θαυμάσιος καὶ ἀθάνατος ὕμνος πρὸς τιμὴν τῆς σοφῆς γυναικός· α' Ἡ σοφὴ γυνή, λέγει πού, εἶνε τιμιωτέρα τοῦ ἀπὸ πάσης τῆς γῆς προερχομένου πλοῦτου.» Καὶ ἐν τούτοις, ἐκ τῶν διαφόρων ἀρετῶν, διὰ τῶν ὁποίων κοσμεῖ τὴν γυναῖκα, ποῖαν ἰδίως ἐξαίρει; Ἐργάζεται, λέγει, μὲ χεῖρας ἐπιτηδείας καὶ νοήμονας, δὲν φοβεῖται τὸ ψῦχος ἢ τὴν χιόνα διὰ τοὺς οἰκείους αὐτῆς, διότι ἐνέδυσεν αὐτοὺς διὰ διπλοῦ χιτῶνος, καὶ ὅταν ὁ σύζυγός τῆς ἐμφανισθῇ εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, ἐν μέσῳ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν, θὰ παρατηρηθῇ διὰ τὸν λαμπρὸν πορφυροῦν μανδύαν, ὅστις τόσον ἀρμόζει εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του, καὶ τὸ πλῆθος θὰ εἴπῃ: Ἡ σύζυγός του ἐκέντησε διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸν μανδύαν τοῦτον!»

Ὡς βλέπεις, ἡ βελὼν εἶνε τὸ ὑλικὸν σύμβολον τοῦ γνωστοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἀρχαίας γυναικός: «ἔμμενεν ἐν τῷ οἴκῳ νήθουσα μαλλία». Τώρα σὲ ὑπακούω, ἄς προχωρήσωμεν καὶ ὑπερβάντες μερικὸς αἰῶνας ἄς φθάσωμεν εἰς τὸν μεσαίωνα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΛΕΑ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ἐν Δαρμυσάδῃ.

Τῇ 1 Μαΐου (Τρίτῃ) παρεστάθη ἐν τῷ ἐνταῦθα θεάτρῳ ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Δόνερ. Τοῦτο δὲν εἶνέ τι νέον καὶ ἀσύνηθες, οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ἀλλαχοῦ, διότι τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Σοφοκλέους πρέπει συχνάκις ν' ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς

σκηνης, ἐγὼ δ' αὐτὸς τῷ 1882 ἔσχον ἀφορμὴν νὰ περιγράψω ἐν ἐκτάσει ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «Ἐσπέρου» τὴν λαμπρὰν παράστασιν τοῦ κλασικοῦ τούτου δράματος ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα σκηνης.

Ἐκτοτε ὄχι μόνον ἡ Ἀντιγόνη, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ τριλογία τοῦ Οἰδίποδος παρεστάθη ἐνταῦθα ἀπὸ σκηνης, κατέθελε δ', ὡς πάντοτε, κ' ἐνεθούσιασε τὸ δημόσιον. Ἀτυχῶς δὲν ἡδυνήθην τότε νὰ παραστῶ εἰς τὰς παραστάσεις, νῦν ὅμως νητύχησα νὰ συμμετάσχω καὶ ἐγὼ τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης ἑορτῆς.

Ἐορτῆς δ' ἀληθῶς χαρακτηρὰ ἀποδίδει εἰς ἐκάστην παράστασιν σοφοκλείου τινὸς τραγωδίας ἢ διαπρεπῆς σκηνὴ τοῦ ἐνταῦθα ἡγεμονικοῦ θεάτρου· καθότι διὰ τῆς τελείας μορφώσεως τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν καὶ διὰ τῆς μεγαλοδωρίας τοῦ φιλοτέχνου ἡγεμόνος εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τοιοῦτου τινὸς ἀριστοτεχνήματος καὶ ὄχι μόνον νὰ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ παρασύρῃ τὸ ἐκλεκτὸν δημόσιον τῆς πόλεως μας.

Καὶ ἐκλεκτὸν βέβαια εἶνε τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον—λησμονοῦν τὸν θετικὸν βίον τῆς σημερινῆς ἡμῶν ἐποχῆς—δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δράσιν, ἥτις ἐκδηλοῦται ἐνταῦθα μετὰ τόσον ἐξόχου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀπλότητος καὶ συμπάσχον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σκληρὰν τύχην τῆς ἀγαπώσης κόρης, τὴν ὁποίαν κατ' ἀνάγκην ἐπέφερεν ἡ ἄκαμptos τῆς ἡρωίδος ἀντίπραξις κατὰ τοῦ σκληροῦ καὶ βιαίου δεσπότου.

Καὶ τί εἶνε ἄρά γε τὸ κινεῖν ἡμᾶς νὰ βλέπωμεν πάντοτε μὲ θαυμασμὸν τὸ θεῖον τοῦτο δράμα, τί εἶνε τὸ ἐμποιοῦν ἡμῖν τόσῳ βαθεῖαν ἠθικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσιν;

Δύο τινὰ εἶνε κυρίως τὰ καθιστῶντα εἰς ἡμᾶς—τούς σημερινούς ἀνθρώπους—τόσῳ εὐληπτον καὶ συμπαθὲς τὸ ἀρχαῖον τοῦτο δράμα.

Ἐν πρώτοις εἶνε ὁ ἔρω, ὃν πρῶτος ὁ Σοφοκλῆς ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνης. Διότι ἡ Ἀντιγόνη, τὸν ἔρωτα θεωροῦσα *κλῆσις* τοῦ βίου της, καὶ λέγουσα

οὔτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν

συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἀξίωμα της τοῦτο ὅσια ἐγκλήματα τελέσασα,

φίλῃ μετ' αὐτοῦ κείσομαι φίλου μέτα
ὅσια πανουργήσασα,

γενναίως βαίνει πρὸς τὸν θάνατον, ὡς οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες, πιστὴ εἰς τὸν ὄρκον της, ὅπως καὶ ὁ εὐγενὴς Αἴμων, ὁ μνηστήρ της, πρὸς οὐδὲν ἐθεώρησε τὸν βίον προκειμένου νὰ τηρήσῃ αἰώνιον τὸν ἔρωτα ὑπὲρ τῆς γλυκείας μνηστῆς του.

Δεύτερον εἶνε ὁ *θρίαμβος* τῆς ἠθικῆς ιδέας (τοῦ καθήκοντος), ἥτις—ἐπὶ ἀγράφων νόμων

θεμελιουμένη—κατανικᾷ τὴν τυραννικὴν αὐθαιρεσίαν, καὶ τοι αὕτη ἐβασάνισε μέχρι θανάτου τὸ πάσχον ἄτομον.

Τὰ δύο ταῦτα *αἰώνια* καὶ *καθαρῶς ἀνθρώπινα ἐλατήρια*—φέροντα καὶ τὴν αἴγλην τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ,—θὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν Ἀντιγόνην δι' ὅλων τῶν αἰώνων καὶ μεθ' ὅλας τὰς μεταβολὰς τῶν αἰσθητικῶν καὶ ἠθικῶν θεωριῶν μίαν τῶν τιμητικωτάτων θέσεων ἐν τῇ παγκοσμίῳ φιλολογίᾳ, θὰ φυλάξῃ δὲ ἡ *μεγαλὸνυμος Νίκα* αἰώνιον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τραγικοῦ, ἐφ' οὗ ἐφαρμόζονται αἱ ὠραῖαι του λέξεις :

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει·

περιφραδῆς ἀνὴρ·

Καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμῶεν
φρόνημα ἐδιδάξατο.

Δὲν καταθέλγουσιν ἡμᾶς μόνον αἱ πλήρεις σοφίας γινῶμαί του, διδάσκουσιν πόσον οἱ ἀρχαῖοι ἀντελαμβάνοντο καὶ κατενόουν τὰς βαθυτάτας ἀληθείας καὶ σήμερον ἔτι ἡχοῦσαι εἰς τὸν νοῦν ἐκάστου ὡς χρυσᾷ ἔπη, ὡς π. χ.

τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα,

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερχθαίρει,

Ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστι κακὸν κτλ.,

ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ εἰκὼν τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν ὑφίστων ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τοῦ ἔρωτος, τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθεροφροσύνης.

Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τούτους ἐν τῇ μητρικῇ των γλώσσῃ καὶ δυνάμενοι σήμερον νὰ εἴπωσιν, ὡς ὁ Κρέων :

—Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεως ἀσφαλῶς θεοὶ
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὠρθωσαν πάλιν,

ὁφείλουσι νὰ μὴ λησμονήσωσιν ὅσῳ *κράτιστον κτημάτων εὐβουλία* καὶ ὅτι μόνον ἄκαμptos ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότης ἐξασφαλίζει τὴν πρόδον τῶν λαῶν, ἐπειδὴ

οὐδὲν ἔρπει

θνατῶν βίῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας !

Ὀλίγα μόνον θὰ εἴπω περὶ τῶν ὑποκριτῶν πάντες εἶνε ὑπέρτεροι παντὸς ἐπαίνου, ἀληθεῖς τύποι τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ὑπεδύθησαν.

Τὸν Κρέοντα, ὅπως τὸν παρέστησεν ὁ διευθυντὴς Βύντσερ ἀληθῆ βρασιλέα εἴτε ἀνορθούμενον ἐν ὅλῃ του τῇ δεσποτικῇ μεγαλοπρεπείᾳ εἴτε κύπτοντα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς,—

δυσκόλως δύναται νὰ παραστήσῃ τόσον ἀνεπιλήπτως ἄλλος ὑποκριτής.

Ἡ δὲ Ἀντιγόνη, ἡ ἥρωὶς ἄμα καὶ τρυφερὰ παρθένος, τὸ ἐρατεινὸν μῆγμα τῆς ἠθικῆς δυνάμεως καὶ τῆς γυναικείας ἀσθενείας ἔσχεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς δεσποινίδος Κράμερ ἀντιπρὸς-σωπον, ἡ ὁποία μετὰ δαιμονίου δυνάμεως ἐσπάρξαε, συνεκίνησε καὶ κατέβηλε τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν τῆς.

Ὁ Αἰμῶν παρεστάθη ἐπίσης λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ κ. Χάκερ, ὡς καὶ ὁ Τειρεσίας ὑπὸ τοῦ Βέρνερ, ὁ Φύλαξ ὑπὸ τοῦ Ααλμόνικο, ὁ Ἀγγελος ὑπὸ τοῦ Ἐδουαρδ καὶ ἡ Ἰσμήνη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἐθελ. Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ (τῶν κκ. Ἀϊλερς, Χοφμύλλερ, Ράιχχαρδ, Βέγελ), τὰ μελοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Μένδελσων Βαρθόλδου.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ παράστασις ἦτο λαμπρὰ καλλιτεχνικὴ ἐορτή, ἥτις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἱερᾶς τέχνης ἐκ νέου συνέσφιγγεν ἔτι στενότερον τοὺς ἡθικοὺς δεσμοὺς τοὺς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὸν ἀντικτικὸν οὐρανὸν παραστάσεως τοῦ Φιλοκλήτου μετὰ τῆς μουσικῆς τοῦ ἐνταῦθα Δόκτορος Βένδερ συνδέσαντας τὴν Δαρμστάδην μετὰ τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΟΛΤΖ

(Μετάφρασις Χ*)

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Δὲν πρέπει νὰ πληγόνῃ τις τὴν καρδίαν ὅπως φωτίσῃ τὸ πνεῦμα.

Ὅσῳ μᾶλλον ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα, τόσῳ μᾶλλον διορθώνει τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ· ὅσῳ μᾶλλον ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα, τόσῳ μᾶλλον αὐξάνει τὰς ἰδιοτροπίας αὐτῆς.

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ καλοῦ φέρει πάντοτε πρόσκαιρόν τινα θλίψιν.

Ὅταν ἀνὴρ τις δὲν νυμφεύεται, σημαίνει ὅτι δὲν θέλει· ὅταν γυνὴ τις δὲν νυμφεύεται σημαίνει ὅτι δὲν δύναται.

Ὅμιλεῖτε ὅπως ὅλοι· αἰσθάνεσθε ὅπως ὀλίγοι.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διορθώσεις ἐσχιζμένων ἐνδυμάτων. Μικραὶ σχισμαὶ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, προερχόμεναι ἐκ καρφίων ἢ ἄλλου τινὸς ὀξέος ἀντικειμένου, δύνανται ἀνευ βελόνης καὶ κλωστῆς νὰ διορθωθῶσιν ἀπλούστατα καὶ ἐντελέστατα, κα-

θιστάμεναι ἀδιόρατοι. Πρὸς τοῦτο λαμβάνομεν λεπτὸν φύλλον γούττα-πέρκας, ὅπερ θέτομεν ὑπὸ τὸ σχισθὲν μέρος, ἐπανορθοῦμεν διὰ τῶν δακτύλων τὸ χεῖλος τῆς σχισμῆς καὶ ἐπιθέτομεν θερμὸν σίδηρον τοῦ σιδηρώματος. Ἡ γούττα πέρκα τηκομένη εἰς θερμοκρασίαν ὑπερβαίνουσαν τοὺς 40 βαθμοὺς συγκολλᾷ στερεώτατα τὴν σχισμὴν τοῦ ἐνδύματος.

Τοῦ μέσου τούτου χρῆσις κοινὴ γίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου καὶ οἱ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας δὲν διστάζουσι νὰ φέρωσιν ἐνδύματα οὕτως ἐπιδιωρωμένα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῷ γεύματι, ὅπερ ἔδωκε τελευταῖον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ εἰς τὴν βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἰνσβρούκῃ παρευρίσκοντο περὶ τὰ τριάκοντα μόνον πρόσωπα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐθιμοτυπία ἀπαγορεύει τὰς προσπάσεις εἰς τοιαῦτα οἰκογενειακά γεύματα, ὁ αὐτοκράτωρ ἠρκέσθη νὰ ἐγείρῃ ποτήριον πλήρες οἴνου τοῦ Ῥήνου καὶ ὑψῶν αὐτὸ πρὸς τὴν βασιλίσσαν νὰ εἴπῃ μόνον τὰς δύο λέξεις «Αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος». Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἐκένου τὸ ποτήριον, ἀδραὶ σταγόνες δακρύων ἔρρευσαν διὰ τῶν παρεῶν τῆς βασιλίσσης, ἥτις συγκινημένη ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ αὐτοκράτορος ἐγκαρδίως.

Ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχουσι κατὰ τινα ἰταλικὴν ἐφημερίδα 17 ἑκατομμύρια ἀναλφαβήτων, εἶνε δὲ βεβαιωμένον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγινωσκόντων ἐφημερίδας δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐν καὶ ἡμῖς ἑκατομμύριον, ἐκ τούτων δὲ μόνον οἱ 700,000 χιλιάδες πληρώνουσι.

Τελευταῖον ἐξετέθη εἰς δημοπρασίαν ἐν Λονδίῳ συλλογὴ καθεκλῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἡ ἔδρα π.χ. ἐφ' ἧς καθήμενος ὁ Bulwer-Lytton ἔγραφε τὰ μυθιστορήματά του ἐπώληθη ἀντὶ 13 λιρῶν, ἡ ἔδρα τῆς διασήμεου ἡθοποιῶν Siddons ἀντὶ 7, ἡ δὲ τοῦ Σαίξπηρου ἀντὶ 120. Ἡ συλλογὴ περιέχει καὶ ἔδρας τοῦ Βύρωνος, τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἄλλων πολλῶν.

Διὰ τὸ χρησιμώτατον καὶ πιστότατον τῶν ζώων, τὸν κύνα, εὐρέθη φίμωτρον ἢ κημὸς, ὅστις ἐπιτρέπει τὸ ἀνοιγμὰ τῆς κάτω σιαγόνης κατὰ τὸ χάσμημα τοῦ ζώου καὶ τὰς λοιπὰς κινήσεις χωρὶς νὰ ἐπιτρέπη εἰς αὐτὸ τὸ δῆγμα.

Ὁ περιηγητὴς Hall ἀναφέρει ὅτι ἐν Καναδᾷ ἐγένετο αὐτόπτης συννεφιάς, ἥτις προῆλθεν ἐκ στίφους περιστερῶν ἱπταμένων ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὸ στίφος τοῦτο κατεῖχεν ἑκτασὶν πλάτους μὲν ὑπὲρ τὸ ἐν μίλλιον, μήκους δὲ τοὐλάχιστον 240 μιλίων, διότι διήλθεν εἰς διάστημα 4 ὥρων καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ υπολογίσωμεν ὅτι ἐπέτα ταχύτερον τῶν 60 μιλίων καθ' ὥραν. Ὑπολογίζων τρεῖς περιστρεφὰς κατ' ἐλάχιστον ἐπὶ ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου σκιᾶς ὁ ρηθεὶς περιηγητὴς ἐξάγει ὅτι τὸ στίφος ἀπετελεῖτο ἐκ 2, 230, 272, 000 περιστερῶν!!!